

že pokládá čin obžalovaného za zatížený větší škodlivostí a že v tom vidí důvod větší trestnosti a tudíž důvod ke kumulaci obojího zákonného způsobu trestu. Věcně nalézací soud není zákonem obmezován ani ve volbě toho kterého ze zákonných způsobů trestu podle § 23 zák. na ochr. známek, ani v jejich kumulaci. Proč se nalézací soud rozhodl použití trestu vězení jako trestu základního, není ovšem v rozsudku uvedeno, takže odvolacímu soudu není poskytnuta možnost přezkoumati úvahy, z nichž nalézací soud vycházel při volbě použitého způsobu trestu. Avšak to nevadí soudu odvolacímu v přezkoumání a rozhodnutí otázky, zda je odvolání odůvodněno, když přezkoumání této otázky zakládá odvolací soud na stavu, jak je patrný ze spisů. Jak již řečeno, činí obžalovaný po hmotné stránce předmětem odporu, pokud je obsažen ve vývodech označených nesprávně jako zmateční stížnost, volbu vězení za trest základní; namítá v té příčině, že zákon ukládá na přečin podle § 23 zák. o ochr. zn. v první řadě trest peněžitý, a dále, že výdělkové a rodinné poměry obžalovaného nejsou takové, by nemohl zaplatiti peněžitou pokutu. V tom i v onom směru je odvolání na omylu právním. Neboť tresty, jimiž je podle § 23 zák. o ochr. zn. ohrožen přečin tam uvedený, peněžitá pokuta a vězení kumulované po případě s pokutou, jsou navzájem v poměru souřadnosti a nelze tvrditi, že zákon ohrožuje přečin ten v první řadě pokutou a teprve snad podpůrně nebo za určitých podmínek trestem na svobodě. Ve volbě jejich je soud po zákonu neobmezen, tresty jsou pro něj alternativní povahy. Rozhodl-li se nalézací soud pro volbu trestu na svobodě podle § 23 zák. o ochr. zn., použil tím svého trestacího práva v jeho primární formě a nevyslovil tím ještě — pokud tak v skutku neučinil, dovolává se § 260 písm. a) tr. zák. — že přeměňuje pokutu v trest vězení z ohledu na majetkové poměry nebo na výživu obžalovaného nebo jeho rodiny, z čehož plyne nezávažnost druhého z uvedených odvolacích důvodů.

Čís. 3297.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Výkon trestu podmíněně odloženého lze naříditi z důvodu § 6 čís. 1 zákona jen, objevila-li se překážka tam uvedená dříve, než nastaly právní účinky podle § 1 odst. (2) zákona, tedy nejpozději do konce zkušební doby.

Zkušební doba počíná dnem, kdy byla zmateční stížnost zamítnuta rozhodnutím zrušovacího soudu.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Zm I 603/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákonem právem. Usnesením krajského soudu v Litoměřicích ze dne 22. února 1928, jímž bylo nařízeno podle § 6 čís. 1. zák. o podm. odsouzení, by tresty, obžalovanému uložené podmíněně rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích,

cích ze dne 10. května 1924 a rozsudkem okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. února 1924 byly vykonány, jakož i potvrzujícím usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 16. března 1928 byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 1. zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a krajskému soudu v Litoměřicích se ukládá, by znovu rozhodl o tom, zda jest naříditi výkon odložených trestů.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. května 1924 byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 e) tr. zák. a přestupkem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 460 tr. zák. a odsouzen do těžkého žaláře na pět měsíců, jedním postem zostřeného. Týmž rozsudkem byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu ve smyslu zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. se zkušební dobou tří roků, při čemž byla mu podle § 4 uvedeného zákona uložena povinnost, by podle svých sil nahradil způsobenou škodu. Zmateční stížnost obžalovaného byla zamítnuta rozhodnutím Neivyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 14. října 1924, a proto se zkušební doba skončila dne 14. října 1927. Obžalovaný byl dále rozsudkem okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. února 1924 odsouzen pro přestupek podle § 464 tr. zák. do vězení na 48 hodin a také tu byl mu usnesením krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. února 1926 povolen podmíněný odklad výkonu trestu s doložením, že i pro toto odsouzení platí zkušební doba do 14. října 1927. Po uplynutí této zkušební doby bylo krajským soudem v Litoměřicích zavedeno řízení podle § 8. zákona čís. 562/1919 a bylo usnesením téhož soudu ze dne 22. února 1928 prohlášeno, že podmíněný odklad výkonu trestu povolený obžalovanému rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. května 1924 a usnesením téhož soudu ze dne 10. února 1926 ve smyslu zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. se oduznává. Odůvodněno jest usnesení to tím, že dodatečně vyšlo na jevo, že obžalovaný byl rozsudkem krajského soudu v Kremži ze dne 6. února 1922, potvrzeným rozsudkem téhož soudu jako soudu odvolacího ze dne 4. května 1922 odsouzen pro zločin krádeže do těžkého žaláře na dva měsíce bezpodmíněně, kterýžto trest obžalovaný také odpykal. Soud vychází z úvahy, že, kdyby nalézací soud při vydání svého rozsudku byl věděl, že obžalovaný byl odsouzen pro zločin krádeže do dvouměsíčního těžkého žaláře, nebyl by povolil podmíněný odklad výkonu trestu, a proto, nevyšetřiv obviněným uplatňované okolnosti o náhradě způsobené škody, odepřel mu podmíněné odsouzení podle § 6 odst. první zákona čís. 562/1919. Stížnost obžalovaného proti tomuto usnesení neměla úspěch, neboť usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 16. března 1928 bylo potvrzeno napadené usnesení s poukazem na důvody v něm uvedené.

Usneseními těmi byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 1 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n., neboť naříditi podle § 6 čís. 1 zákona výkon podmíněně odloženého trestu jest možno jen, objevila-li se překážka tam

uvedená dříve, než nastaly právní účinky podle § 1 odst. (2) uv. zák., tedy nejpozději do konce doby zkušební. Nejvyšší soud poukazuje v té příčině na podrobné odůvodnění, obsažené v rozhodnutí ze dne 1. března 1927, Zm I 107/27 (sbírka n. s. čís. 2679). Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona podle § 292 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti tak, jak se stalo. Poslední část výroku je odůvodněna tím, že se nařízení výkonu trestů stalo toliko z důvodu § 6 čís. 1 uv. zák., a proto se soud první stolice nezabýval otázkou, zda není pro nařízení výkonu trestu i některý z jiných důvodů uvedeného zákona.

Čís. 3298.

Porušení zákona (§ 33 tr. ř.) v ustanovení § 56 odst. druhý branného zákona (z 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.) odsouzením pro přečin podle § 47 branného zákona civilním soudem.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Zm I 610/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Zavedením trestního řízení krajským soudem v Mladé Boleslavi proti obžalovanému pro přečin podle § 47 a) branného zákona a dalším tohoto přečinu se týkajícím postupem, zejména odsuzujícím výrokem rozsudku ze dne 7. září 1928 (odst. III. rozsudkového výroku) byl porušen zákon v ustanovení § 56 odst. druhý zák. z 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.; ony úkony, zejména pak výrok, jímž byl Antonín K. uznán vinným přečinem neuposlechnutí povolávacího rozkazu vojenského podle § 47 uv. zák. se zrušují; důsledkem toho zrušuje se i výrok o trestu a obžalovanému vyměřuje se trest znovu podle § 202 tr. zák. Jinak zůstává rozsudek krajského soudu nedotčen.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. září 1928 byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák. a přečinem neuposlechnutí povolávacího rozkazu vojenského podle § 47 a) branného zákona. Rozsudek jest právoplatný a obžalovaný nastoupil trest dne 7. září 1928. Branný zákon (z 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.) ustanovuje v § 56 odst. druhý, že osoby, které spáchají některý z přečinů uvedených v §§ 47 až 51 téhož zákona, podléhají vojenské trestní soudní pravomoci. Byl tedy zavedením trestního řízení, dále provedením hlavního přelíčení ze dne 7. září 1928, pokud šlo o přečin podle § 47 uv. zák., a odsuzujícím výrokem vztahujícím se na uvedený přečin (odst. III. rozsudkového výroku) porušen zákon v ustanovení § 56 odst. druhý uv. zák. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona podle § 292 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti tak, jak se stalo.